

РЕШЕНИЕ

№ 969

гр. София, 13.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 30.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10408** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл.233 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Б. А. Н. - [населено място], ж.к.„Л.“ бл. № 546, вх.„В“, ап.№ 57, против Заповед № з-12697/05.10.2012 г., издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл.224, ал.2, т.т.1,2 и 4,чл.226, ал.1,т.6, чл.227, ал.1,т.т.7,8 и 10, чл.238, ал.2,т.4 и чл.245, ал.1,т.8 от Закона за МВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение.

Жалбата е бланкетна. В нея се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, както и че не е доказано по несъмнен начин самото нарушение. Оспорването се поддържа от упълномощен процесуален представител, адв. Е.Й. от САК, който хода на производството и в представени писмени бележки реливира доводи, че оспорената заповед е издадена след срока по чл.225,ал.1 от ЗМВР, и са нарушени разпоредбите на чл.229 ал.3 и чл.230 от същия закон. Искане се отмяна на заповедта и присъждане на разноски в производството.

Ответникът – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи/СДВР/ чрез процесуалния си представител юрк.Г. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП-редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.05.2012 г., около 16,30 ч. е получен сигнал от гражданина И. М. за неправомерни действия и корупционно поведение от полицейски служители. В сигнала се твърди, че двама полицаи със служебен автомобил „О. А.” с рег. [рег.номер на МПС] на С. шосе са спрели управлението от М. лек автомобил марка „Ф.-К.”, с рег. [рег.номер на МПС], при което са поискани и съответно предадени една банкнота от 10 евро с № U. за да не бъде установено извършеното от водача на проверяваното МПС административно нарушение – изтекъл срок на годишния технически преглед. След получаване на сигнала служителите на дирекция „Инспекторат” МВР гл.инспектор Ив.И., гл.инспектор М.Д. и гл.инспектор Вл.М. извършват проверка на място, при която е установено, че в състава на автопатрула, с посочения служебен автомобил по това време са били жалбоподателят и полицай Й. Й.. При преглед на нарядния дневник е констатирано, че не е отразено спирането и проверката на автомобил „Ф.-К.”, рег. [рег.номер на МПС], което е в нарушение на чл.65, ал.2, т.3 и ал.3 от Инструкция Из-2295/08.12.2006 г. Съгласно служебните правила при спиране на МПС за проверка старшият на наряда е длъжен своевременно да докладва в Оперативния дежурен център за предприетата проверка и вписва същата в нарядния дневник, което не е било сторено от жалбоподателя. Констатирано е също така, че двамата полицаи от автопатрула не са представили пътна книжка за служебния автомобил, което е нарушение на чл.84, ал.1 от Инструкция № I-84/31.08.1994 г., допълнена с Инструкция № I-165/06.10.2007 г. и Инструкция № Из-75/23.01.2008 г. Жалбоподателят не е отрекъл, че у него се намира банкнота от 10 евро със същата серия и номер, посочени в сигнала на И. М., но твърди, че парите са лично негови. Проверката е установила, че намиращата се у жалбоподателя банкнота от 10 евро е с № U..

На 11.05.2012 г. дирекция „Инспекторат” МВР изпраща материалите от сигнала и проверката, рег.№ 2671/11.05.2012 г. на СДВР. Със Заповед № з-7157/01.06.2012 г. на Директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство по чл.230, ал.1 ЗМВР срещу двамата полицаи Н. и Й.. В заповедта е определен дисциплинарно-разследващия орган и е даден срок за становище до 04.07.2012 г. Жалбоподателят дава писмени обяснения на 11.06.2012 г., рег.№ 25546. На 03.07.2012 г. със Заповед № з-8795 Директорът на СДВР удължава срока на дисциплинарното производство с един месец, считано от 04.07.2012 г. На 24.07.2012 г. на жалбоподателя е връчена покана, рег.№ 34507 за запознаване с обобщената справка рег.№ 32348/23.07.2012 г. На 25.07.2012 г. постъпва възражение, рег.№ 33332 от жалбоподателя, в което се твърди, че не е спиран автомобил с рег. [рег.номер на МПС]. На 27.07.2012 г. на Б. Н. е връчена покана, рег.№ 32986 за изслушване и даване на писмени обяснения по дисциплинарното производство. Жалбоподателят подава писмено обяснение на 30.07.2012 г. На 07.08.2012 г. е постъпило изготвеното от дисциплинарно-разследващия орган становище, рег. № R 34314, с което е направено предложение на жалбоподателя да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”. На 05.10.2012 г. ответникът издава оспорената Заповед № з-12697, с която е наложено дисциплинарното наказание и е прекратено служебното правоотношение.

В хода на съдебното производство съдът допусна събиране на гласни доказателства,

като в о.с.з. проведено на 30.01.2013г. е разпитан като свидетел Й. С. Й., който заедно с жалбоподателя на 03.05.2012г. е бил дежурен полицаи в състава на автопатрула. Свидетелят Й. отрича по време на смяната им от 9.00ч. до 21.00ч. същия ден, на „С. шосе“ на около 100 метра от ресторант „Стената“ да са спирали за проверка лек автомобил, марка „Ф. К.“. Отрича и да е участвал в инцидент с И. М. от С., както и обстоятелствата да са искани и вземани пари от същия.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Чл. 146 АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, съдът съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

При така вменената на съда от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт по реда на чл. 168 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентния за това дисциплинарнонаказващ орган по смисъла на чл. 228, т. 3 от ЗМВР във вр. с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР - директора на СДВР, който е компетентният дисциплинарнонаказващ орган по отношение всички служители категория "Е", какъвто служител е жалбоподателят Н.. Същата заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 59 от АПК, поради което не е нищожна поради липса на форма.

При извършената от съда проверка за съответствие на оспорената заповед със съществените административнопроизводствени правила и материалноправните разпоредби, действали към датата на постановяването ѝ, съдът приема следното:

При издаване на оспорената заповед са спазени всички съществени изисквания на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание "уволнение", разписани в ЗМВР и ППЗМВР.

Заповедта е постановена в рамките на преклузивните срокове по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 223, ал. 1 и 2 от ППЗМВР. При издаване на оспорената заповед са спазени всички процедурни изисквания по ЗМВР и ППЗМВР.

Дисциплинарното производство е образувано по нарочна заповед на директора на СДВР, както изисква разпоредбата на чл. 230, ал. 1, т. 2 ЗМВР и чл. 239 и чл. 243, ал. 1 от ППЗМВР. Същата заповед съдържа всички реквизити по чл. 239, ал. 1 от ППЗМВР. Дисциплинарно-разследващият орган е запознал извършителя с тази заповед, разяснил е правата му и с нарочна покана, надлежно връчена, е изискал от същия писмени обяснения. Лицето е депозирало писмените си обяснения, с което е

спазена и разпоредбата на чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР. За резултатите от разследването дисциплинарно-разследващият орган е изготвил изискуемата съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР обобщена справка, връчена на нарушителя срещу подпис с отбелязване и на датата на връчването ѝ. Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма съобразно изискването на чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР и е подробно мотивирана. В съответствие с чл. 229, ал. 1 от ЗМВР наказанието е наложено след приемане на писмените обяснения на служителя от 30.07.2012 г. и отчитане на всички релевантни обстоятелства по чл. 229, ал. 3 и 4 от ЗМВР.

Същата заповед е постановена и в съответствие с приложимите към случая материалноправни разпоредби.

Извършеното от страна на жалбоподателя дисциплинарно нарушение безспорно съставлява тежко такова по смисъла на чл. 227, т.т. 7, 8 и 10 от ЗМВР във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Безспорно установено по делото е, че на 03.05.2012 г. жалбоподателят е поискал от спрения за проверка водач на лек автомобил И. М. сумата от 20 лв. за да не извърши действие по служба – съставяне на акт за административно нарушение поради изтекъл срок на годишния технически преглед на водача. Получил е една банкнота от 10 евро, с предварително записан номер, която при последващата проверка той показва на проверяващите органи.

С това свое поведение жалбоподателят е нарушил разпоредбите на Етичния кодекс на държавните служители в системата на МВР като е накърнил доброто име на институцията, която представлява; не е дал личен пример с поведението си на хората да уважават закона и се е възползвал от служебното си положение с цел лично облагодетелстване, изразяващо се в събиране на суми, за да не изпълни служебните си задължения - нарушения по т. 7, 8 и 31 от Етичния кодекс. Аргументирано и в съответствие със закона е и заключението на административнонаказващия орган, че предпоставките на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР за санкциониране на жалбоподателя с най - тежкото дисциплинарно наказание са изпълнени. Съгласно цитирания текст, дисциплинарно наказание "уволнение" се налага задължително за извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение, а по смисъла на нормата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР в тази категория попадат и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, с които се уронва престижът на службата

Съдът намира за неоснователно оплакването на жалбоподателя за нарушение на чл. 225, ал. 1 ЗМВР. Административнопроизводствените правила за процесуално законосъобразно проведено дисциплинарно производство са регламентирани в глава шестнадесета "Дисциплинарна отговорност" на част трета "Държавна служба в МВР" от ЗМВР и в глава шеста "Дисциплинарна отговорност" на част IV "Държавна служба в МВР" от ППЗМВР. Съществени разпоредби относно дисциплинарите нарушения и свързаната с тях дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се съдържат и в издадената от министъра на вътрешните работи Инstrukция Из-1015 от 04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика (обн., ДВ, бр. 74 от 8.09.2006 г., изм. и доп., бр. 65 от 14.08.2009 г.). Съгласно чл. 225, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му - чл. 225, ал. 2 ЗМВР. Дисциплинарното нарушение е установено, когато

материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган /чл. 223, ал. 2 ППЗМВР/. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд. Материалите от дисциплинарното производство са постъпили в административнонаказващия орган на 07.08.2012 г., а оспорената заповед е издадена на 05.10.2012 г., т.е. в сроковете по чл.225 ал.1 и 2 ЗМВР.

Съдът намира за неоснователно и оплакването на жалбоподателя, че нарушението не е установено по несъмнен начин. По делото има убедителни доказателства, установяващи нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. На л.59 от делото е даденото от И. М. писмено сведение, в което подробно описва как полицаите са му поискали 20 лв. и как е отишъл в колата да вземе парите, при което е записал номера на банкнотата. Свидетелят веднага се е обадил по телефона на МВР като е продиктувал номера на служебния автомобил на полицаите, така и номера на дадената от него банкнота от 10 евро. Същата банкнота е открита от проверяващите органи в жалбоподателя. Неговите обяснения, че това са му лични пари, са неубедителни и не кореспондират с останалите доказателства по делото.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че по делото липсвала въпросната банкнота от 10 евро. От материалите по делото се установява, че след като проверяващите органи са установили по несъмнен начин, че намерената у жалбоподателя банкнота е със същия номер, продиктуван по телефона от М., банкнотата е била върната на полия.

На следващо място съдът не кредитира показанията на свидетеля Й., счита че, показанията му са недостоверни, свидетеля е заинтересован от изхода на спора, не отрече че във връзка с този случай му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, показания в обратен смисъл на дадените от него в съдебното заседание биха го уличили в извършване на нарушение по служба, което той очевидно отрича да е извършил.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е в съответствие с материалноправните норми на ЗМВР И ППЗМВР и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноските по делото – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран така, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК,

Административен съд София-град,Първо отделение,20 състав

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на Б. А. Н. против Заповед № з-12697/05.10.2012 г., издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

Осъжда Б. А. Н. - [населено място], ж.к.."Л." бл. № 546,вх."В", ап.№ 57, ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноските по делото – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150/сто и петдесет/лева.

Съдебното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: